

# Sánchez i Puigdemont, cada un a la seva gàbia

---

El que veiem és que ha decidit estrènyer el llaç al coll de Pedro Sánchez i llençar l'enèsim xantatge. A la tardor «passaran coses», va dir l'expresident; és «l'hora del canvi», va etzibar la líder al Congrés, Míriam Nogueras. Pel que sigui, els socialistes aquesta vegada s'ho han cregut o han fet veure que s'ho han cregut i han activitat «palanques» per evitar qui sap què. Malgrat tot, fa la impressió que Sánchez es limita a llençar la pilota al teulat de Junts per veure qui arriba més lluny. Tu pressiones, doncs jo vaig a Alemanya i negocio negociar el català a Europa. En realitat el que han pactat els governs és «obrir un diàleg amb l'objectiu de trobar una resposta a la sol·licitud espanyola que les seves llengües oficials distintes de l'espanyol siguin reconegudes com a oficials a la Unió Europea de manera que sigui acceptable per a tots els estats membres», segons la declaració conjunta. Bé. El que han acordat els dos executius pot voler dir molt o molt poc segons com es miri i com vagi de ràpid aquest «diàleg», quant de temps es tardi a «trobar una resposta» i que sigui «acceptable per a tots els estats membres». Sánchez ja pot dir que ha accelerat un dels temes pendents que li reclama Junts, i Puigdemont s'ho pot creure o no, però en tot cas té l'argument per donar suport als socialistes en aquelles coses que ell vulgui. Tots a fer veure que estan contents i qui dies passa, anys empeny. Desgraciadament, la política a Espanya s'ha situat en aquesta realitat els últims anys. Fum, declaracions, rèpliques i amenaces que no porten enlloc. Puigdemont necessita tornar, cert, però no està en mans de Sánchez aconseguir-ho. Alguns jutges hi tenen molt a dir i de moment sembla que no estan disposats a facilitar les coses. És qüestió de temps. I Sánchez necessita alguna cosa més que suports suficients al Congrés per arribar a final de legislatura. També precisa desviar l'atenció amb quantes més històries millor per evitar portades de Begoñas, Koldos, Ábalos o Leires. S'ha de reconèixer que se'n surt prou bé. La «guerra» entre ell i Donald Trump l'ajuda molt i treure's de la màniga el debat del canvi d'hora a Europa, també. En definitiva, els dos dirigents estan atrapats cada un en la seva gàbia. Un necessita tornar i treure's de sobre l'alè de Sílvia Orriols per a contentar els seus alcaldes i l'altre necessita alliberar-se de les notícies negatives que l'afecten. El que sí és clar és que en aquesta nova batalla, Puigdemont ha acabat servint oxigen a Sánchez. Mentre es debat sobre Junts, de la possible pèrdua de suport i d'acords suposadament no complets, no es parla de corrupció.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/opinio/2025/10/26/sanchez-puigdemont-seva-gabia-123019204.html>